

Arrest

nr. 162 796 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X/ VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen advocaat N. VAN DER LINDEN, die loco advocaat S. LAUWERS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

De verwerende partij verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd zij nochtans regelmatig opgeroepen voor de terechtzitting. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt zij

derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.057).

2. Over de ontvankelijkheid

Er wordt, zoals in de beschikking reeds werd aangegeven, geen middel ontwikkeld met betrekking tot de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Uit het gestelde in punt 3.4 blijkt dat verzoeker hiertegen niets inbrengt. Het beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 6, 9 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, de artikelen 10, 11 en 149 van de Grondwet, de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet en van *“de rechten van verdediging (...) het principe van een goede administratie.”*

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 14 oktober 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3 Verzoeker richt op 31 oktober 2015 een schrijven aan de Raad waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 februari 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij verwijst naar haar verzoekschrift en stelt daarbij dat de wet van 15 december 1980 enkel vereist dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis “beschikt over” een identiteitsdocument, dat niet wordt vereist dat een kopie hiervan bij de aanvraag wordt gevoegd en dat een omzendbrief hier niet tegenin kan gaan.”*

3.5. Door te verwijzen naar zijn verzoekschrift en meer specifiek te benadrukken *“dat de wet van 15 december 1980 enkel vereist dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis “beschikt over” een identiteitsdocument, dat niet wordt vereist dat een kopie hiervan bij de aanvraag wordt gevoegd en dat een omzendbrief hier niet tegenin kan gaan”*, kan verzoeker de beschikking niet weerleggen en meer bepaald waar deze stelt, *“Verzoekers betoog dat de verwerende partij door te verwijzen naar de omzendbrief van 21.06.07 een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet door te eisen dat bij de aanvraag identiteitsdocumenten moeten gevoegd worden, kan niet worden bijgetreden. Uit de bewoordingen van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat de vreemdeling over een identiteitsdocument moet “beschikken”, wat inhoudt dat hij het dient over te maken bij de aanvraag om verblijfsmachtiging. Het is op dat ogenblik dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde dient beoordeeld te worden (cfr. RvS 8 mei 2012, nr. 219.256 en RvS 24 juli 2013, nr. 224.392). Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt voorts duidelijk dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is (cfr. RvS 26 juni 2012, nr. 219.959) en dat*

het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoon" (Parl.St, Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). Uit deze terminologie vloeit voort dat het niet volstaat dat een vreemdeling beweert een identiteitsdocument in zijn bezit te hebben, doch dat hij, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, tevens een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken. In tegenstelling tot wat verzoeker aangeeft voegt de omzendbrief geen voorwaarde toe aan de wet doch geeft hij slechts de bedoeling van de wetgever weer, zoals deze voortvloeit uit de tekst van de wet en de memorie van toelichting."

3.6. Het enige aangevoerde middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA